

DANICA.

Katolišk cerkven list.

Tečaj VIII.

V Ljubljani 27. grudna 1855.

List 52.

Premišljevanje pobožne duše o koncu leta.

Ura dolgoletna že dohaja,
 Kmal življenja zvon bo spet zapel;
 Tiha noč k počitku se podaja.
 Vence zvezd je slavno jo objel.
 Oče moj! de Ti tam gori vladáš.
 Delec, pa mi vender blizo znajdes se.
 De z dobroto vedno me spodbadaš.
 Ti služiti, kadar želim Te:
 To v ločenji mi tolažbo dela.
 Ko sprememba se in smert glasi —
 De že zarja bliža se vesela.
 Ko večer v britkosti se solzi.

Poslednja noč stariga leta je svoje zagrinjalo nad našimi glavami razpela. Hise in ulice so osnažene, de bi prvo uro noviga leta, kar je mogoče, prijazno sprejele. Iz tavžent oken migljajo biserni svetilniki, in kakor luč dneva razsvitljujejo pota. Veselice in blage vošila se razlegajo od hiš najviksi gospode do revne obsvitljene koč ubogih. — Veličastna noč! mene tukej v mojim ljubim hramu samotno in tiho obdajaš. V tem ko tavžent družih z veselim krikam zdaj od tebe slovo jemlje, mene tako resnobne misli obhajajo. Bledo in mračno nad mano tvoje zvezde migljajo, kakor bi tudi one sveto grozo tistih britkih, pa zraven tudi upapolnih občutljev naznanevale, kateri me zdaj ob odhajani razodetiga in umerliga stariga leta poprijemajo. Oh, saj vender resnično ta ura vselej nekaj prav posebniga ima, ker nas s svojim britkomilim glasom kakor k grobu stariga dobriga prijatla kliče, kteriga smert k njegovim ranjikim bratom odnese. K vezalu mojiga življenja je nov členek pridjan. Precej veliko sim se svojimu lastnemu grobu približal. — Sveta noč! ravno tako si nekda nad mojim Božjim Odrešenikom zahajala, ko ga je resnobna smertna ura iz častitljive dvorane in zaupljive družine njegovih učencov klicala. Ravno je tam do njih svoj poslednji nagovor imel, ki so kakor otroci okoli umirajočiga očeta stali, in poslušali njegove ljubeznjive besede. Z milim srcem gredo za njim v tiho temoto, in za njim počasno stopajočim pridejo skozi vinograde Jeruzalemske. Oh, se sami v svojim sercu oprasujejo, učenik! zakaj pač ti je zdaj tako britko, kako de žaluješ o zagledu prihajoče noči! Ta mila večerna sapica, ki zdaj tako prijetno skozi šumljajoče tersje pihlja, in ljubeznjivo okrog tvojiga obličja igra, bo jutri, jutri že čez tvoj grob potegnila. In ti, prijazna luna! si se pač takrat ravno tako žalostno kakor zdaj skozi plavajoče oblake ozerala. In gotovo ste vé, ljube zvezde! takrat še bolj blede si-

jale kot zdaj. Saj je bilo poslednjikrat, de ste svojimu Stvarniku o teku njegoviga zemeljskiga življenja svetile. — Pa tiho! zdaj obstane moj Odrešenik. Proti nebu povzdigne svoje oči k svojimu Očetu, kateri gori nad zvezdami prebiva, ter moli: „Oče! ura je prišla: povelicaj svojiga Sina, de tvoj Sin tebe povelica. Oče! jez sim te na zemlji povelical, in delo dopolnil, ktero si mi bil naložil. Povelicaj tedej svojiga Sina s tistim veličastvam, ktero sim pri tebi imel, preden je svet bil.“ In oveseljeniga ga vidim stopati čez potok Cedron svojimu terpljenju naproti. — Oh, moja duša! tako je zamogel tvoj Zveličar moliti poslednjo noč svojiga življenja! — Iz zvonika se tožno kladvo zdaj oglasi. Slišiš! Prišla je leta zadnja noč. — Kako, ko bi ta poslednja bila tvojiga življenja na zemlji? Ali jih neki brez števila upati smem? Oh, kakor strela čas memo leti, in vse seboj dervi! Mar mene njegova silnost ne bo zmagati mogla? — Ali hočem, de bo leto za letom v kratkočasni norčiji teklo, dokler ne bom obležal? — Posvetnjak, večeraj se ves živ in vesel, dans pa nepredvidama od smerti prenačljen, kaj ima zdaj od svoje goljufive zavesti? Včeraj je še čas bilo, odpusenje grehov zadobiti, dans je že po njem. — De ure svojiga življenja ni nepredvidama zatratil, ampak v njih sv. Ime svojiga nebeškiga Očeta poveliceval, ta misel je še celo mojiga Zveličarja tolažila, de je mirno v svitle zvezde gledal, ki so njegovo smertno noč razjasnovale. Ali jez ne bom nikdar resnobniga vprašanja prevdaril in vrvnal, koliko neki sim tudi jez sveto Ime nebeškiga Očeta povelical? — Nikakor ne, moj Gospod in Bog! Ti zbiraš tudi prahek, in nič poginiti ne pustiš v tvoji lepi naravi. Ohrani torej tudi v meni dobro kal, ki jo še občutim, in daj, de bo v spravo za mojo dozdanjo mlačnost odslej vse prihodnje leta blagoslovljena rastla in sad rodila za tvojo večnost! —

Noč me obdaja, zemlja je črna in temotna. In vender moja molitev k tebi pride, o Bog! Tako sim neobčutljivo ležal in spal, in ti si me iz mojiga spanja zbudil. Ta trenutek mojiga življenja naj ne preteče brez znamenja, kakor val, ki v reki zgine. K Tebi se prebudim; varuj me, o Gospod!

Ura je odbila. Čuvaj pobožno peje in uro naznanuje. V poslopjih razsvitljevanje ugasne. Dvorange se sprazniijo. Gostovanja in pozdravljevanja minejo. Oh, tako so omolknele in presle razveseljevanja mojiga življenja! Kakor valovi je preteklo eno za drugim, in moje poslednje veselje mi bo smert za roko pripeljalo.

Moj Gospod! koliko mojih ljubih je že pri Tebi! Oh, kdo vé, kako hitro bo čas prišel, de

bom tudi jez zemljino oblačilo slekel. Ali se bom pa potem med tvojimi izvoljenimi znajdel? —

Na ulicah vse potihne. Le merzla nočna sapa je, ki na moje okno piše, in banderce na strehi suče. Tako bo tudi enkrat v grobu, ko me bo merzla zemlja pokrivala, in ledeni sever nad mojo čepinjo pihal. —

Kako nečimerno in nevredno je pač veliko človeških prizadevanj! O Gospod! velikrat me tega opomni! Že zdaj v moji mladosti mi pokaži praznoto posvetne sreče; naj mi grob velikrat v mislih bo. Ne daj mi čakati, da bi mi poprej sivi lasje raz glave véli, ampak zdaj, zdaj me odvadi od poželenja tega sveta.

Ne daj mi te neumnosti imeti, kolikor starejši sim, zmirej daljšiga življenja upati. Daj mi spomniti se, da je človeško življenje kakor rožni cvet, ki ga veter odpihne in ena noč razdene. Vsak dan naj mi bo dar od Tebe, pa tudi oznanovavec smerti. Mreti hočem, preden umerjem. S psalmistam tudi jez rečem: „Uči me šteti svoje dni, da se zmodrim!“ —

Zmirej manj se hočem na zemljo vezati, in svoje oči v neskončno morje večnosti obračati, kjer neumerljiv ostanem.

Ubogi ljudje! kako lepa tolažba! V grob se pogrezvamo. Pa, kakor se zadnja ura pretekloga leta z novim prelepim vezalom tesnejši sprime, tako nas bo grob k neskončni verstvi presrečnih ur prepeljal. Usahnéli udje bodo spet vstali. Trupla kristjanov pričakujejo prihodnjiga življenja. Trobenta zabučí, mrtvi pepel se vzdiguje in razveti prah k novemu življenju vstaja. Duh Božji! ti boš strohnele ostanke oživil in minule rodove spet postavil. (Philothea 1847.) P.

Petdeset pomešanih vošit za novo leto.

Silo veliko imamo vošiti za novo leto, pa le nekaj maliga zamoremo zapisati; poslušajte tedaj naše vošila:

Norimu letu vošimo, da naj obrodi več čednost in manj greha, več miru in manj vojsk, več zdravja in manj bolezni, kakor staro leto.

Kršanskim očetam vošimo, da bi nekoliko rajši k spovedi hodili, ker sicer pride velikrat vsa hiša ob strah in žegen Božji.

Materam: De bi opustile škodljivo navado, svoje otroke vpričo njih drugim ljudem hvaliti, ker s tem v njih zasajajo grintavi sad napuha.

Delarcam in vsim skupaj: Naj bi ob nedeljah pridige ali celo sv. maše ne opuštali, sicer se bodo prevergli v zakerknjene terdovratneže.

Sinoram in hčeram in sploh mladim: „De bi jih strah Božji ne zapustil“, kar se tako rado zgodi takim, ki nekoliko odrasajo, in od tod izhajajo vse njih navadne pregrehe in grenke nesreče, za čas in za večnost. Vošimo jim torej, da bi se vsak dan poprašali: „Ali še šivim v Božjim strahu?“

Otrokam: De bi bili domá in v cerkvi pod bistrim očesam svojih staršev.

Pobožnim dušam: De bi v resnici Jezusa iskale, in družiga nič ne.

Gresnikam: De bi saj vsak dan enkrat sami sebe poprašali: „Kaj delam, in kaj bo konec tega?“ in da bi se dans leto nobeden zmed njih v peklú ne kesal in ne vjedal, zakaj se ni v življenji spreo-

bernil, ampak, da bi — že veš kaj storil, kogar to zadeva.

Obupljevarcam: Žark zaupanja v milest Božjo.

Spokornikam: De bi premislili, kako strašno je, ako nečisti duh vnovič v človeka gre in sedem se hujših tovaršev seboj privzame.

Pravičnim: De bi ne bili podobni terstu, kteriga veter sem ter tje majé.

Učenim gospodam in mošém: De bi včasí tudi kersanski nauk brali, ker pri vsi učenosti človek lahko „šest resnic“ in „štiri poslednje reči“ pozabi.

Učenim šenam in šenskim: Vsak dan malo iz „Filoteje sv. Franciška Salez.“, iz „vodila grešnikov Ludovika granaškiga“, „dušne paše“ ali kaj enaciga; pa tudi, da bi zraven učenosti kuhovnice ne pozabile.

Devicam, ki rade bero: Vsak dan kosce iz „Lilije v Božjim vertu“ in življenje po tem.

Pisarcam: Premislik, da „littera scripta manet“; ako je „littera scandalosa“, bo ona preživela tvojo plešasto glavo, tvoje strohnjene kosti in še kaj več; — in ako tebi taka „littera“ tudi slavilne pesmice kuje in marmeljat spominek postavi na tvoje kosti, kaj boš za to boljši, ako bo pa „littera“ tvojo dušo v večnosti stiskala!

Tiskarjem in bukrarjem: De bi pohujšljivih reči ne natiskali in ne prodajali, ker s tem sami sebi in drugim pekel nakopujejo.

Gospodarjem in gospodam, ki imajo z ljudmi opraviti: 6 darov sv. Duha, in še zlasti poslednjiga v obilni méri.

Postam: Zvestobo, poterpežljivost in pa razsvitljenje, da bi v nevarne službe ne prišli, kjer bi telo ohranili, dušo pa pogubili.

Mojstram: De bi zraven Božjih tudi cerkvenih zapovedí ne pozabili.

Rokodelskim pomočnikom ali družnikom: De bi vsi k rokodelski družbi pristopili; drugo bodo tam slišali.

Rokodelskim fantam: De bi bili nekoliko bolj pohlevni in olikani, in še veliko družiga.

Postbúchel-nam: De bi z vmazaními ali spotikljivími novoletnicami ne nadlegali.

Postopačem in lenuham: Listič na vrat z napisom: „Kdor ne dela, naj ne jé!“

Sitnešem: De bi jih pamet srečala.

Napuhnešem in „štucar“—jem in še marsikterim: Mertvaško glavo pred oči.

Pustnim šemarijam: De bi vse zlomek vzeli.

Plesarcam: Mertvaško okostnico pred nos z napisom: „Dans meni, juter tebi!“

Sorrašnikom in razžalnikom: Premislik: Odpustite, in se vam bo odpustilo.

Togotnim: De bi v ihti do 50 šteli, prejden spregovoré.

Preklinovarcam: Vselej en dan posta ob suhim kruhu, kolikorkrat hudo zakolnejo.

Zaničevarcam sretih reči in dobrih ljudi. — To se nam tako hudo zdi, da ne vemo, kaj vošiti; — morebiti malo luči, da bi sprevidili, kaj delajo, dalje bo že červ vesti govoril.

Obrekorvarcam in opravljarcam: Vsakdanjo kratko pridigo: „Kar sam nimaš rad, tudi drugim ne delaj!“ Kar tebe boli, tudi drugim dobro ne stori.

Nevernikom, krivovercam, razločnikom: Luč spoznanja in moč premaganja.

Vladarjem: Salomonovo modrost in Davidovo pobožnost.

Podložnim: Pokorsino zavoljo Boga.

Molircam: Zbraniga duha.

Tošljircam: Duks pod rebra.

Pohujšljivim beznicam in plesišem: De bi se v hiše molitve in strahu Božjiga spreobrnile.

Učenikam: De bi seme dobrih naukov ne padlo na skalo.

Bošjim hišam: De bi bile vedno z molivci napolnjene.

Ternovski cerkvi: De bi v novim letu iz dobrotnih rok nove altarje in veliki zvon dobila, pa svoje delavce odrajtala.

Sredno-afrikanskemu mistijonu: Dosti čverstih misijonarjev in spreobrnjenj; tako tudi drugim misijonom.

Srečnim: Misel, de sreča je opotočna; na razpotji sedi.

Nesrečnim in ubošnim: Lisice imajo svoje jame in tice pod nebam svoje gnjezda; Sin Božji pa ni imel, kamor bi bil položil svojo glavo.

Zdravim: Misel, de ne bo zmiram tako.

Bolnim: Zdravje ali pa nebesa.

Ozdravljenim: Spolnovanje tega, kar so v boleznih obetali, ker taki ljudje so radi Bogu nehvaležni.

Mertvim: Večno življenje.

Vsim skupaj: V gnadi Božji živeti in srečno umreti.

In poslednje vošilo: De bi se naše vošila spolnovale in spolnile.

Perzijansko in katoliška cerkev v ti deržavi ob raznih časih.

(Konec.)

Vidili smo pri pogledu kristjanov na Turškim, de je Nestorjeva kriva vera, ktero so bili občni cerkveni zbori v Efezu in Kalcedonu zaverгли, in je takratna jutrova cesarja, Teodozi II. in Marcijan, v svojih deržavah nista več terpela, ravno pri perzijanskih kraljih zavetje našla. Nestorjani niso nehali kraljev šuntati, de so pravoverne po vsi moči zatérali. Barsuma, nestorjanski škof v Nisibi, je pravoverniga metropolita Babveja pri kralji Firuku kakor prijatla Rimljanov lažnjivo zatožil. Kralj ga je na to ukazal za perste obesiti in do smerti bičati (485). Barsumu pa je kralj vse dovolil, in hodil je v sredi perzijanskih vojakov po deželi, kjer je bilo kaj kristjanov. Njih duhovne je silil, se ženiti, in sploh vsakiga umoriti, ki ni hotel Nestorjevih zmot sprejeti. Tako je bilo v Selevcii 7700 pravovernikov, in v samostanu Bizuitu 90 mašnikov umorjenih. Zlo temu enako so delali v 16. in 17. stoletji protestanski pastorki po Škocii, Angleskim, Švedskim itd. Inimici hominis domesticus ejus, ta rek Jezusa Kristusa je skusila se-sebno Perzija. Ne silovitost ajdov in njih naslednikov — mahomedanskih kalifov ni napredovanju kersanske vere toliko škodovala, kolikor oterpnost nestorjanskih krivovercov. Oni so nar bolj zapérali pot katoliški cerkvi, de svoje luči po perzijanskih deželah ni mogla kazati. — Vender cerkev ni nikoli jenjala tukaj Jezusu ovčic pridobivati.

Dominikanar Franko je v začetku 14. stoletja Armencam, Perzijanam in Tartaram sv. evangeli pridigoval. V velikim mestu Sultanii, ki ga je bil knez Oldjaita l. 1303 postavil, je bilo veliko pravovernikov. Franko in njegovi tovarši so bili ondi in v bližnji okolici 25 cerkvá postavili. V 16. stoletji, ko je lulika Lutera in Kalvina

po Evropi toliko ljudi ob nebesa pripravila, so karmelitarji Pavel Rivarola, Janez in Vincenes zlasti v Ispahanu, kjer je od l. 1581 sloveči šah Abas I. stanoval, Jezusove resnice oznanovali. Število vernikov je rastlo, mohamedanska vlada je njim pripustila imeti zvonove in slovesno obhajati božjo službo. K koncu 17. stoletja je stalo 12 katoliških cerkvá na Perzijanskim, v Ispahanu je bila velika škofija.

Ali novi vihar se je spet vzdignil in lepi sadež skorej popolnoma zaterl. Viditi, de nekteri katoličani dosti premoženja imajo, je nevernike peklo; krivoverci so tudi le z nevošljivostjo rast sv. cerkve gledali; — vse je bilo pripravljeno za novo preganjanje. V l. 1732 se je bil šah Nadir Tomas Kuli Kan perzijanskiga prestola polaknil in je skorej zaterl vse, kar je bilo kersanskiga. Kakošen trinog je bil ta mohamedanec, priča indisko mesto Delhi, ktero je bil on l. 1739 vzel in dal čez 100 000 ljudi v njem pomoriti. — Današnje dni je mašnik Janez Derderjan prefekt armenskiga misijona v Perzii; lazaristi imajo v postajah Ūrsuiáh in Kosronah več svojih udov. Nekteri nestorjanski duhovni s svojimi čedami so se spreobrnili. Ob kratkim, lepo je spet kazalo za katoliško cerkev; ali peklenšak ne miruje. Metodisti, krivoverci, ki v severni Ameriki katoliškim misijonarjem tolikanj nagajajo, so si bili ravno Perzijo za svojo luliko izvolili. Eden njih pridigarjev je l. 1840–1844 peršel v glavno mesto Teheran in šaha (kralja) pregovoril, de je zapovedal svojimu poglavarju deže Aderbijanske, kjer je bilo nar več katoličanov, sinove sv. Vincencja Pavljanskiga (lazariste) v 24 urah spoditi. Rusovski poslanec, protestant (grof Medem?), je metodiste podpéral, kar je mogel. Ni čuda. Pogled po svetu pač slehernimu kaže, de protestantom in odcepljencam ne judje ne mohamedanci in ajdje niso tolikanj zoperni, kolikor katoličani. V. Sezun.

Ogled po Slovenskim.

Iz Dolenskiga. S. — K poterjenju slave kranjske domovine: de ima obilnih lepih cerkvá s prijetnim zvonjenjem, je to jesen tudi Novo mesto na Dolenskim perpomoglo. Po dokončanem praznovanju sv. marternika Feliksa na dan presvetiga imena Marije Device so bili vpričo velike množice stari zvonovi, katerih nar večji je bil nekaj poškodovan, iz zvonika kapitelske cerkve vzeti in v Ljubljano peljani, de bi jih umetni gosp. Zamasa prelil, pa jih tudi težeje in vbraniga glasú naredil. Proti koncu novembra je bilo to tako željno perčakovano delo doveršeno in poslednjo nedeljo po binkošti (25. nov.) popoldne je Novo mesto nove zvonove slovesno sprejelo. Visokočastiti gospodje korarji so jim bili četeri ure naproti šli, in ljudstva je bilo silo veliko, akoravno je deževalo. Kadar so se trije vozovi, na katerih so bili lepo ovenčani zvonovi, s svojimi banderi od Beráline perkazali, sta grom strela in turška muzika mestnjanskiga kardela njih prihod oznanila. Prečastiti gospod prošt so zvonove z blagoslovljeno vodo pokropili in jih pokadili, in odslej so bili zvonovi med petjem „Benediktus“ in „Laudate Dominum“, med gromenjem možnarjev in donenjem muzike na dvor kapitelske hiše pripeljani. Množica, viditi te bronaste čuvaje in pridgarje, jih je spremljala vsa ginjea.

Zavoljo več okolišin je bilo mogoče, zvonove še l. 13. decembra v zvonik vzdigniti; tukaj so je bilo spet silo veliko ljudi sošlo. Ali prava slovesnost je bila še le tretjo adventno nedeljo (16. dec.). Ta dan zjutraj ob štirih so se zvonovi vpervič oglašili. Ljudje, ki so

toga trenutka čuječi čakali, so bili do solzá ginjeni, kadar so zaslišali miloreknočni glas iz zvonika. Veselje, zares nedolžno in sveto, je bilo viditi povsod. Velike vrata cerkvene so bile s smrekovimi vejicami lepo ozaljšane, dvoje bander je stalo na verhu in med njima napis:

Marijo častiti
Zvonovi reko;
Oh vzdigni se, človek,
Pozdrav' jo lepo.

O poli desetih sta strel in veliki zvon k Božji službi klical. Prišlo je mestnjansko kardelo z muziko pred cerkev in je per sv. maši po navadi streljalo. Pridigali so gosp. Franc Jelovšek, narastareji korar novomeškega kapitela, prav ginljivo. Povedali so, kako žalostno je bilo to jesen, ko ni bilo zvonov, kako so se bili oni v katoliški cerkvi perčeli; so našli nekatere posebno velike zvonove po svetu in naznanili tudi težo novih novomeških, namreč:

I.	imenovan sv. Nikolaj ima	31 centov	20 funt.
II.	" " Florjan	19 "	92 "
III.	" " Jan. Nep.	9 "	2 "
IV.	" " Jak. apost.	4 "	27 "
skupaj		64 "	41 "

Sostavljeni so ti zvonovi vbrano v glasu Moll.

Dalje so pridigar povedali, koliko zvonovi vernim v njih časnih in dušnih zadevah koristijo; in k sklepu so zvonove nagovorili: „Zdaj pa zvonovi zvonite lepo, Božjo čast oznanujte, ljudi budite itd.“ Pri ti priči so dobro zurjeni pevci in pevke na koru zapeli četvero-glasno naslednjo pesem od zvonov, ki so jo prečastiti gospod proš zložili.

Poslušaj, o človek, nastavi uho,
Kako se zdaj novi zvonovi glasijo;
Le pojte zvonovi, le pojte lepo,
Sej tudi duhovi nebeski pojo.

Pregreha nas naša seer tlači hudo,
Al vender se duh nas tud diga močno.
Le pojte zvonovi, pospešite serce,
Povzdigne naj svoje v nebesa želje.

Zvonovi glasé se in vab'jo ljudi,
Naj pridejo v cerkev, le vsak naj hiti;
Le pojte zvonovi, in klič'ite zvesto,
Zbudite zaspane s' svojo močjo.

Marijo častiti zvonovi reko,
Oh digni se, človek, pozdrav'jo lepo;
Zvonite zvonovi, zvonite sladko,
De slednji pozdravi nebeško Gospo.

Izdihnil je človek dušico svojo,
Peljana je zdaj že pred božjo sodbo;
Zvonite zvonovi, budite ljudi,
Dušici naj pros'jo, de mir zadobi.

Če ogenj tje vstane, poslopje gori,
Se pleme že kaže in dim se kadi,
Oh takrat zvonovi le bite terdo,
De vsi tje pomagat, pomagat teko.

Spremljajte zvonovi nas vedno povsot,
Nas var'ite pred graham, in kaž'ite nam pot,
De pridemo srečno vsi v sveto nebo,
Kjer nima solzice nobeno oko.

Lahko spremljanje orgelj in bučanje zvonov se je sprejemalo s tim petjem. Solze pobožniga občutenja so v očeh skoraj vsih igrali.

Prečastiti gosp. proš so imeli veliko sv. mašo, po kateri je bila zahvalna pesem s. Ambroža (Te Deum). Potlej je bilo darovanje, ravno tako tudi popoldne, 106 gold. 24 kraje, se je bilo ta dan nabralo, in čez teden so še zmiraj doneski dohajali.

Na velikim zvonu je napis z letnicami:

Deo Patri, reginae Mariae,
Sancto NICOLAO epl-Copo.

Na drugim zvonu pa dvovertaje:

Hic sonat acchordus gravior pro viribus urbis,
Praepositus dum Arco Bartholomaeus erat.

Vsi stroški so do 3000 gold. Častiti kapitel je vložil 1200 gold., drugo pa meninani po prostovoljni podpisani ohljubi, ktere se je tudi večina gg. vradnikov vdeležila, akoravno niso domači.

Ti zvonovi delajo čast zvonarju gosp. Zamasa-tu, kateri se je tukaj spet praviga umetnika pokazal. Posebno hvalo pa dajejo oni novomeški fari, ktera je majhna in je vender toliko skupej spravila. Novi zvonovi so lepota Novimu mestu in glasen dokaz keršanskiga duha, ki še v njem prebiva.

Iz Celorca. Kmalu bo nastopilo četrto leto za društvo sv. Mohorja. Zatorej naj blagovolijo vsi društveniki o pravim času svojo letnino (3 gold., za učitelje 1 gold. 30 kr.) v oprostanih listih poslati. Kdor vnovič pristopi, plača še 1 gold. vpisnine. — Prihodnje leto bodo družniki več prav lepih bukev prejeli. Imenujemo samo: *Drobtinice* za leto 1856, *ogledalo* keršanskih čednost, *Elizabeta* ali *pregnanci* v Sibiriji. — Odbor je tudi sklenil, de se bodo društvene knjige vaim družnikom (če je mogoče, za več udov eniga kraja v enim zvezku) po pošti pošiljale. Tako bodo družniki vse bukve veliko hitreje prejimali. Razpošiljale se bojo 3 ali 4krat v letu; vselej po kake dve knjižici vkup.

Razgled po keršanskim svetu.

Dunajski viši škof prečastiti gospod Jožef Otmar vitez Rauscher so bili v Rimu 17. grudna za kardinala zvoljeni.

Na Dunaji je bil 2. t. m. neki stražni mojster ulanskiga polka kralja obeh Sicilij iz judovstva v katoliško cerkev s sv. kerstam sprejet.

Časniki razglasujejo, de so naš svitli cesar umirajočimu grofu Bombelles-u, svojimu nekdanjimu redniku, obljubili, de bodo pogodbo s sveto cerkvijo storili. Jarke pa, ki je bil z grofam Bombelles-am posebno znan, njegovo življenje popisovaje pravi, de so mu cesar 1849. leta o svojim godu prav prijazno pismo in veliki križ reda sv. Štefana poslali. Bombelles se je šel v Schoenbrunn zahvalit, in, edini, ker nar bolj koristni svet, ki ga je nekdanji rednik mladimu cesarju vedil dati, je bil: de naj spolnijo poslednjo voljo svojiga stáriga očeta zastran verskih in cerkvenih zadev. — Mesca sušca 1850 je Bombelles v gradu Savenstein-u hudo zbolel, in cesar so hitro poslali k njemu svojiga zdravnika Dr. Friča. Ta posebna ljubezen svitliga cesarja je bolnika močno ginila, in poslednje razumljive besede umirajočiga so bile: Moj cesar! Umerl je 31. sušca 1850 ves vdan v Božjo voljo.

Rim. Spis nekiga Pitzipiosa, ki ima namen, greško z latinako cerkvijo zedinovati, je zlasti po Carjigradu močno razširjen in mende že dober sad rodi, zlasti v Rumeliji in v poglavitnim mestu vstaja neki živo gibanje, in celo v zboru visociga greškiga duhovstva so se nedavno posebno imenitne reči godile, kakor pisma iz Carjigrada do propagande v Rimu naznanujejo.

Premembe duhovšine.

V Ljubljanski škofiji: Duhovno pastirstvo v Ljubljanski mestnjanski bolnišnici je podeljeno gosp. Jožefu Turku.